

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.809 van 18 december 2012
in de zaak A. 203.457/XIV-33.937**

In zake : XXX
 in eigen naam en samen met XXX optredend in
 de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van
 hun minderjarige kinderen
 XXX
 XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Schouten
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 72.405 van 21 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8101 van 13 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah Janssens, die loco advocaat Emmanuelle Schouten verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster verklaart zich op 4 januari 2010 samen met haar echtgenoot en 2 minderjarige kinderen vluchteling in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 januari 2011 in hoofde van de verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar echtgenoot wordt wel als vluchteling erkend.

De verzoekster tekent tegen de weigeringsbeslissing wat haarzelf betreft hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die haar met een arrest van 25 maart 2011 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

3.2. Op 31 maart 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster stelt op 2 mei 2011 tegen deze laatste beslissing in eigen naam een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Op dezelfde datum stelt zij als wettelijk vertegenwoordiger van de 2 minderjarige kinderen samen met haar echtgenoot met een tweede verzoekschrift een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 31 maart 2011 in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt beide zaken en verwerpt het beroep met een arrest van 21 december 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1138, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek en van de artikelen 1319 tot 1322 van het Burgerlijk Wetboek op. Zij licht dit als volgt toe:

“Toute décision du Conseil du contentieux des Etrangers doit être motivée, les motifs ne peuvent pas être contradictoires et le juge ne peut violer la foi due aux actes.

En ce que le Conseil a prétendu que :

"4.5 De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3§1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75 §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond van de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen op illegale wijze in het Rijk verblijven en dat haar asielaanvraag afgerond werd met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2011 waarbij haar vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing die getroffen wordt na afsluiting van een asielprocedure dient niet te motiveren waarom verzoekster en haar kinderen niet het statuut van erkend vluchteling krijgen. Dit valt ook buiten de bevoegdheid van de verwerende partij."

Et plus loin:

"4.13 Verzoekster en haar kinderen verblijven op illegale wijze in het Rijk. Hun asielprocedure is definitief beslecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is in die omstandigheden voorzien in de vreemdelingenreglementering (cfr.punt 4.5)"

Il y a manifestement contrariété entre les motifs.

D'une part la décision parle de la procédure d'asile de Madame «haar asielprocedure» et plus loin de «hun asielprocedure».

Dans un premier motif, la décision expose que le statut d'asile et de protection subsidiaire de Madame ont été refusés. Dans un motif suivant, la

décision en conclut que « leur » procédure d'asile étant définitivement terminée, l'ordre de quitter le territoire était prévu par la réglementation concernant les étrangers.

Or la décision citée du 25 mars 2011 refuse l'asile et la protection subsidiaire à Madame, mais ne dit rien à propos des enfants.

« En vertu des articles 1319 à 1322 du Code Civil, il est interdit au juge de violer la foi due à un acte.

La foi qui est due à un acte, c'est le respect que l'on doit attacher à ce qui est constaté par écrit, à ce que les auteurs ont entendu y consigner.

On viole la foi due lorsqu'on donne à tout écrit — un procès-verbal d'interrogatoire, des conclusions des parties, un rapport d'expertise — un sens et une portée qui méconnaissent ce que le ou les auteurs ont voulu exprimer par écrit. Violer la foi due à un acte, c'est donc lui faire dire autre chose que ce qu'il exprime, en bref « le faire mentir »

C'est manifestement le cas, puisque la décision fait dire à l'arrêt du 25 mars 2011 qu'il refuse l'asile et la protection subsidiaire aux enfants alors que le juge ne s'est pas prononcé sur la question.

La décision attaquée ne pouvait pas donner à cet arrêt une portée qui méconnaît ce qui est écrit et ne pouvait donc pas conclure que les enfants étaient en séjour illégal.

Elle ne pouvait pas conclure non plus qu'il était en dehors de la compétence de la partie adverse de se prononcer sur la question de savoir si les enfants suivaient le statut de leur père ou celui de leur mère.

Comme l'invoquaient la partie requérante dans son recours « Dans d'autres situations, chaque fois qu'un parent d'un enfant mineur reçoit un statut de réfugié, l'enfant mineur suit automatiquement le statut du parent, sans que ni la décision du CGRA, ni la décision du Conseil du Contentieux ne le stipule. »

Le père, la mère et les deux filles ont introduit une procédure d'asile en même temps. Il n'y a aucune raison objective justifiant que les enfants suivent le statut de leur mère et pas celui de leur père.

La décision attaquée ne fait aucune différence entre les enfants et la mère, elle joint même les affaires et ne répond pas à la question spécifique des enfants. Au contraire elle prétend que leur demande d'asile aurait été refusée, ce qui est contraire à l'arrêt du 25 mars 2011.

Ce faisant la décision viole manifestement les dispositions visées au moyen.”.

5. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel dat betrekking heeft op de minderjarige kinderen XXX en XXX, voert verzoekster de schending aan van artikel 149 Grondwet, artikel 1138, 4° Ger.W. en de artikelen 1319 — 1322 B.W.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat er manifeste tegenstrijdigheid is tussen het motief onder 4.5 en 4.13 in het bestreden arrest, meer bepaald omdat onder 4.5 sprake is van 'haar asielpprocedure' en onder 4.5 van 'hun asielpprocedure'. Verzoekster houdt verder voor dat de beslissing van 25.03.2011 het asiel en de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoekster, maar niets zegt over de kinderen.

Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet dienstig een schending kan aanvoeren van de door haar als geschonden aangehaalde artikelen.

Immers "de bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet -al ware die redengeving verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering -of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven- maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet" (R.v.St. nr. 186.908 van 8 oktober 2008, www.raadvst-consetat.be).

Deze bepalingen heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Verzoekster haar beschouwingen zijn er echter op gericht om een vermeende tegenstrijdigheid in de motivering van het arrest vast te stellen, hetgeen aldus geen schending kan uitmaken van artikel 149 Grondwet.

Verder kan verzoekster ook niet dienstig verwijzen naar artikel 1138, 4° Ger.W., artikel dat betrekking heeft op het niet openstaan van een herroeping van het gewijsde, maar enkel een voorziening in cassatie wegens overtreding van de wet in de in het artikel beschreven gevallen.

"2.1.4.1. Overwegende dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat, behoudens andersluidende teksten, toepasselijk is; dat, wanneer bepaalde regelen die in dit Wetboek zijn neergelegd toegepast worden, het niet is omdat de voorschriften ervan van rechtswege op het geschil toepasselijk zijn, maar omdat de beginselen die aan alle rechtsbedelingen gemeen zijn en die aan de grond liggen van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek ook van toepassing zijn op de administratieve rechtscolleges" (R.v.St. nr. 186.908 van 8 oktober 2008, www.raadvst-consetat.be).

Ook de cassatieprocedure voor de Raad van State is op eigen regelen gegrond, en steunt niet op de bepalingen van het Gerechtelijk wetboek.

Tot slot kan verzoekster ook niet dienstig de schending aanvoeren van de artikelen 1319 — 1322

"De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Zij hebben dan ook geen uitstaans met de beoordeling van een administratieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (...)" (R.v.St. nr. 216.325 van 17 november 2011, www.raadvst-consetat.be).

Het middel van verzoekster faalt dan ook in rechte.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verwerende partij in antwoord op verzoekster haar concrete kritiek nog het volgende laat gelden. Verzoekster meent een tegenstrijdigheid te kunnen ontwarren in het gebruik van het woord 'haar' enerzijds en 'hun', en meent tevens te kunnen voorhouden dat 'de beslissing van 25.03.2011 het asiel en de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoekster, maar niets zegt over de kinderen' zodat de rechter, in vreemdelingenzaken dit niet kon oordelen en zich niet mocht uitspreken over de vraag of de kinderen het statuut van de vader of de moeder volgen.

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat de minderjarige kinderen van verzoekster, die net zoals verzoekster de Russische nationaliteit hebben, en zij dan steeds de asielpcedure van hun moeder hebben gevolgd (hetgeen ook blijkt uit de bijlage 26 van verzoekster, waarop ook haar twee minderjarige kinderen werden vermeld). In het kader van de asielpcedure wordt steeds gekeken naar de nationaliteit.

De adjunct-Commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster haar asielaanvraag moest worden beoordeeld in functie van haar Russische nationaliteit en verzoekster zelf opgaf nooit problemen te hebben gekend in de Russische federatie. Aangezien de kinderen de Russische nationaliteit hebben en er voor de moeder geoordeeld is dat zij niets vreest in geval van een terugkeer naar Rusland werd zowel aan haar als aan haar kinderen de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd; dit werd ook zo bevestigd door het CGVS aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het feit dat de kinderen de Russische nationaliteit hebben, zal hen bijgevolg nooit de vluchtelingen- en / of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in hoofde van een vrees voor vervolging in Afghanistan.

Terwijl verder moet worden opgemerkt dat 'de beslissing van 25.03.2011' het arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken betreft waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werd geweigerd, en dit arrest definitief is geworden (volgens de verklaringen van verzoekster ter zitting van 15.12.2011 van de Raad voor Vreemdelingenzaken was het cassatieberoep tegen dit arrest van 25.03.2011 ontoelaatbaar verklaard).

In casu oordeelde de rechter in vreemdelingenzaken dan ook terecht dat:

"4.4. Wat ter beoordeling aan de Raad voorligt is het geval van een gezin, waarvan de man, de heer OH., erkend werd als vluchteling en waarbij de overige leden van het gezin, verzoekster en haar kinderen, noch de status van vluchteling verworven hebben, noch de subsidiaire beschermingsstatus. Het gegeven dat verzoekster en haar kinderen noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus hebben is een definitief gegeven waarop in onderhavige betwisting niet kan worden teruggekomen, aangezien het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad blijkens de verklaringen van de raadvrouw ter terechtzitting aanleiding heeft gegeven tot een niet toelaatbaar cassatieberoep. Er kan dan ook niet dienstig opgeworpen worden door verzoekster: "On ne comprend pas à la lecture de la motivation de la décision attaquée qu'est-ce qui a conduit la partie adverse prendre la décision de donner aux enfants l'ordre de quitter le territoire avec leur maman plutôt que de leur octroyer le statut de leur papa", evenmin als "on n'aperçoit pas pourquoi les enfants n'ont pas suivi le statut de leur père."

4.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 5213, §1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75. §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond van de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen op illegale wijze in het Rijk verblijven en dat haar asielaanvraag afgerond werd met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 25 maart 2011 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing die getroffen wordt na afsluiting van een asielpcedure dient niet te motiveren waarom verzoekster en haar kinderen niet het statuut van erkend vluchteling krijgen. Dit valt ook buiten de bevoegdheid van de verwerende partij."

Terwijl daarenboven moet worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster meende dat haar kinderen het statuut van de vader moesten volgen (die bij

beslissing van 28.01.2011 was erkend als vluchteling) en aldus in het bezit moesten worden gesteld van een verblijfsrecht, (quod non, aangezien de kinderen de Russische nationaliteit hebben), zij dit eerder had moeten opwerpen en zich hiervoor tegen de Belgische staat had moeten richten, zonder eerst de afwijzing van de asielprocedure van de moeder en haar kinderen (die eveneens de Russische nationaliteit hebben), en de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten aan de moeder en de kinderen, af te wachten.

De verzoekende partij kan zulks niet dienstig aanvechten in deze cassatieprocedure, die enkel het arrest van 21.12.2011 tot voorwerp heeft en niet het gegeven dat de kinderen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet werden erkend als vluchteling, om reden dat zij de Russische nationaliteit hebben en er in hunnen hoofde geen sprake kan zijn van een vrees voor vervolging in Afghanistan.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl volledigheidshalve nog kan worden opgemerkt dat de door verzoekster als geschonden aangevoerde artikelen niet kunnen gelinkt worden aan de feitelijke beschouwingen van verzoekster.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”.

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster het volgende toe:

“-L'article 149 de la Constitution oblige le juge administratif à motiver ses décisions. Dans le cas d'espèce, l'absence de motivation relative aux enfants est manifeste. Deux recours différents avaient été introduits, parce que la situation de la maman qui a la nationalité russe et celle des enfants qui ne l'ont pas est différente.

Pourtant le juge a pris la décision de joindre les deux affaires. L'arrêt unique est motivé à l'égard de la situation de la maman, mais ne répond à aucun des arguments spécifiques invoqués à l'égard des enfants. Ce sont des parties différentes, ils ont invoqués des arguments spécifiques. Ils ont invoqué le fait qu'ils n'étaient pas illégaux, que la décision du Conseil du Contentieux qui refusait le statut de réfugié à leur mère, ne leur avait pas refusé le statut à eux.

L'argument de la partie adverse qui consiste à dire que la motivation doit uniquement être existante - ainsi que la jurisprudence invoquée - s'applique au cas d'espèce en ce qui concerne la requérante, pour qui une motivation existe, mais pas en ce qui concerne les enfants. Force est de constater l'absence totale de motivation au regard de l'intérêt spécifique des enfants, qui avait été invoqué par requête séparée devant le Conseil du Contentieux.

L'absence de motivation relative à une partie requérante est une violation de l'article 149 de la Constitution.

-En ce qui concerne l'article 1138, 4° du Code Judiciaire, il s'applique en l'absence de dispositions spécifiques.

L'article 2 de Code Judiciaire est clair à ce sujet : « Les règles énoncées dans le présent code s'appliquent à toutes les procédures, sauf lorsque celles-ci sont régies par des dispositions légales non expressément abrogées ou par des principes de droit dont l'application n'est pas compatible avec celle des dispositions dudit code. »

Or si la procédure en cassation administrative devant votre Haute Juridiction est régie par des dispositions spécifiques, aucune d'entre elles ne prévoient l'hypothèse des dispositions contraires contenues dans un jugement.

L'article 1138, 4° du Code Judiciaire doit donc s'appliquer.

-Les articles 1319, 1320 et 1322 du Code Civil relatifs à la foi due aux actes s'appliquent également.

Ces articles concernent la foi due à toute pièce écrite de la procédure. Or l'arrêt du 25.03.2011 qui refusait le statut de réfugié à la maman avait été déposé comme pièce 2 de l'inventaire des pièces à l'appui de la requête qui a donné lieu à la décision attaquée.

Il s'agit donc bien d'une pièce de procédure écrite. Or si la décision attaquée en tient compte, elle viole la foi qui lui est due en lui faisant dire ce que cette pièce ne dit manifestement pas, à savoir que cette décision refuse le statut de réfugié aux enfants.

-Contrairement à ce que prétend la partie adverse en terme de mémoire en réponse, rien au dossier administratif ne démontre que les enfants auraient la nationalité russe et la décision que refuse l'asile à la mère ne mentionne pas du tout les enfants. On ne peut donc conclure de cette décision que le statut de réfugié leur a été refusé. La question n'a en réalité même pas été posée.”

Beoordeling

7. De verzoekster had in het verzoekschrift tot nietigverklaring voor wat betreft de 2 minderjarige kinderen onder meer aangevoerd dat het aanvankelijk bestreden bevel zuiver stereotiep is en rechtstreeks de kinderen aanbelangt, doch die kinderen slechts vermeldt zonder enige motivering. Volgens de verzoekster bleek uit lezing van het bevel niet wat de verwerende partij ertoe bracht aan de kinderen het bevel te geven om het grondgebied te verlaten samen met hun moeder, eerder dan hen het statuut van hun vader te geven. Het viel volgens de verzoekster niet in te zien waarom de kinderen niet het statuut van hun (als vluchteling erkende) vader volgden, en zeker niet waarom het bevel dienaangaande geen enkele motivering bevatte.

In het bestreden arrest wordt hierop geantwoord dat “het gegeven dat verzoekster en haar kinderen noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus hebben een definitief gegeven (is) waarover in onderhavig betwisting niet kan worden teruggekomen (...)” en verder dat “dan ook niet dienstig (kan) opgeworpen worden door verzoekster: ‘On ne comprend pas à la lecture de la décision attaquée qu’est-ce qui a conduit la partie adverse à prendre la décision de donner aux enfants l’ordre de quitter le territoire avec leur maman plutôt que de leur octroyer le statut de leur papa’, evenmin als ‘on n’aperçoit pas pourquoi les enfants n’ont pas suivi le statut de leur père’.”

Die overwegingen van het bestreden arrest vormen geen antwoord op de concrete kritiek van de verzoekster tegen het aanvankelijk bestreden bevel, namelijk het ontbreken van iedere motivering, buiten de vermelding van hun naam, waarom de kinderen het statuut volgen van hun moeder en niet van hun vader. Op die wijze is de jurisdictionele motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet geschonden. Aan die onwettigheid wordt geen afbreuk gedaan door de motieven die de verwerende partij in de memorie van antwoord voor de Raad van State uiteenzet en die de motivering van het bestreden arrest niet post factum kunnen herstellen. Het eerste middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 72.405 van 21 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen